12/12/2020

Ο μοναχός Επιφάνιος στον Εσπερινό του Αγίου Σπυρίδωνα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου

Του Σεβ. Μητροπολίτη Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου, κ. Ανδρέα

Στο εξωκκλήσι του Αγίου Σπυρίδωνα, στο δρόμο προς την Βιάννο, μετά τον

Εσπερινό, τελέσαμε Τρισάγιο στον αδελφό Επιφάνιο, γέροντα στο κελί του Αγίου Ευσταθίου, στο Μυλοπόταμο του Αγίου Όρους. Είναι η πρώτη βραδιά, που το σώμα του Επιφανίου μοναχού στο εξής θα αναπαύεται μέσα στην αγιορείτικη γη της Παναγίας. Επέστρεψε «εις γην εξ ης ελήφθη».

Η ψυχή του θα συναντηθεί με τον αγιοπνευματικό κόσμο του ουρανού. Θα ζήσει τη δεύτερη γέννησή της, την εν Πνεύματι. Για τον μοναχό Επιφάνιο, όπως όλοι οι δίκαιοι, εν Πνεύματι Χριστού. Γνωστοί και άγνωστοι Άγιοι, όπου οι δεύτεροι υπερέχουν πληθυσμιακά και μάλιστα με διαφορά, όλοι μαζί, όπως εμείς, πανηγυρίζουν, αοράτως στους ουρανούς τον Άγιο Σπυρίδωνα.

Ο Επιφάνιος μοναχός, θα ζει, εις τον αόρατο κόσμο ορατός, το πρώτο του ουράνιο αγιοπνευματικό πανηγύρι, για και με τον λαοφιλή παππου Άγιο Σπυρίδωνα.

Μακάριος και τρισμακάριος από την επί γης βιοτή του. Κατά πάντα και δια πάντα. Σίγουρα η ψυχή του πορευόμενη θα βρεθεί στο στάδιο της προσαρμογής, στο νέο εκείνο αόρατο κόσμο, τον φωτιζόμενο από το άκτιστο και ανέσπερο φως της Θείας Χάριτος.

Ο φίλος του Επιφανίου, ο Σπυρίδων μοναχός, Μικραγιαννανίτης, κοντά του, θα τον βοηθά στην προσαρμογή.

Και οι δύο τους αγιορείτες δάσκαλοι, ο μεν της γαστρονομίας, ο δε της ιεροψαλτικής, συνευφραινόμενοι και συναγαλλόμενοι.

Στο τεσσαρακονθήμερο του μοναχού Σπυρίδωνα, ο μοναχός Επιφάνιος, είχε φέρει ευλογία τα κρασιά από το Μυλοπόταμο και ετοίμασε το φαγητό για τις εκατοντάδες που βρεθήκαμε στην Αγία Άννα.

Στην αυλή της Μονής Αγίου Παύλου, πριν από τριάντα χρόνια, συνάντησα για πρώτη φορά τον Επιφάνιο, νεαρό καλογεράκι. Το βλέμμα του φωτεινό. Το πρόσωπό του απαστράπτον. Το χαμόγελό του αγγελικό, και είπα στον εαυτό μου, οι άγγελοι στον ουρανό θα είναι όπως αυτό το καλογεράκι.

Στα συνεχόμενα μου μπαινοβγαλτίκια Θεσσαλονίκη – Άγιον Όρος και τανάπαλιν, γνωριστήκαμε, και συνδεθήκαμε για καλά, με τον ακατάκριτο γέροντα, εκείνης της παλιάς αγιορείτικης στόφας.

Τον μοναχό Επιφάνιο της αγάπης, της ανεξικακίας, της συγχωρητικότητος, του καλού λόγου, της φιλαδελφίας, της ακαταπόνητης φιλοξενίας, αδιακρίτως προς όλους τους αδελφούς. Ο λόγος του ατόφιος, αληθής, ανάπαυε, μακριά από τους κατά συνθήκη λόγους. Τους γλυκανάλατους.

Διακεκριμένος μάγειρας και οινοποιός. Είχε τα διακονήματά, για να μας τέρπει και να μας ευφραίνει, μαζί με τον π. Ιωακείμ τον διάδοχο του. Εκείνη η νοστιμιά της αλάδωτης μεγαλοπαρασκευιάτικης σούπας ήταν τέτοια και τόση, που δεν σκεπτόσουν και δεν συγκρινόταν με το πασχαλινό τραπέζι.

Ο μοναχός Επιφάνιος γνώρισε, έζησε, βίωσε και εξέφρασε την αγιορείτικη παράδοση, που παρέλαβε από τις Μονές του Αγίου Παύλου, όπου η Μονή της μετανοίας του, και Μεγίστης Λαύρας, στην οποία ανήκει το κελί του Μυλοποτάμου, μια παράδοση ατόφια, ζωντανή, δυναμική, ανεπιτήδευτη, αφτιασίδωτη, που, δια των πρεσβειών της Παναγίας, ακατάλυτα πορεύεται στους αιώνες και τις χιλιετίες.

Η συνάντηση του αδελφού Επιφανίου με τον Άγιο Σπυρίδωνα δεν είναι ούτε τυχαία, ούτε απροϋπόθετη. Αντιθέτως, ο Επιφάνιος ακολούθησε τον άλογο λόγο της καρδιακής βιωτής.

Ενστερνίστηκε το παλαμικό «κάθε λόγος παλαίει με το λόγο» και διαζεύκτηκε τη λογική του κόσμου τούτου. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, βίωσε την αποκαλυπτική εμπειρία του Αγίου Σπυρίδωνα. Στον Βαρλαάμ της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου στη Νίκαια το 325, ο οποίος τότε ονομαζόταν Άρειος, που με τη λογική, τα δίκαια του ήταν χίλια, απάντησε ο Άγιος Σπυρίδωνας αποκαλυπτικά, με εμπειρία και βίωμα που δεν προϋποθέτει, ούτε ταυτίζεται με καμία θεωρητική θεολογία ή ανθρωπιστική ιδεολογία.

Ευλόγησε ο Άγιος Σπυρίδωνας ένα κομμάτι κεραμίδι. Εις το όνομα του Πατρός…,το πυρ, η φωτιά έφυγε για τον ουρανό, και του Υιού…, το νερό έτρεξε στην γη, και του Αγίου Πνεύματος…,το χώμα έμεινε στην παλάμη.

Το ουράνιο επιτίμιο του κορωνοϊού δεν επέτρεψε σε πολλούς, πάρα πολλούς, να είμαστε μαζί του για τον ύστατο επίγειο αποχαιρετισμό. Στο Μυλοπόταμο, στο κελί τριών Πατριαρχών, του Ιωακείμ Γ΄, του τότε διακόνου Αθηναγόρα και του Μελετίου Μεταξάκη, που επευλόγησε ο Οικουμενικός Πατριάρχης μας Βαρθολομαίος. Τελευταία μας συνάντηση στο 424 Νοσοκομείο στη Θεσσαλονίκη, τον Σεπτέμβρη. Προσευχητικά θα συνυπάρχουμε και θα συμπορευόμαστε και αλλήλων τα βάρη θα βαστάζωμεν. Τα απαθή δια τις ψυχές στο φώς του Χριστού, και τα εδώ, τα αλλά, τα γνωστά και άγνωστα σ’ εμάς.